

284. Ved Vintertid, naar Skoven staar.

Moderato.

H. P. J. Lyngbye.

1. Ved Vin-ter-tid, naar Sko-ven staar med Rim-frost i de dunk-le Lok-ker, og

Stor-men vildt mod Ru-den staar, og Sne-en sig paa Ta-get flok-ker, om det-te Bord saa

man-gen Gang vi sam-le-des ved Bæ-ger-klang og glem-te Vin-trens

bar-ske Sang, thi der var For-aar i vort Hjer-te, og

glem-te Vin-trens bar-ske Sang, thi der var For-aar i vort Hjer-te.

2. Men Tiden driver lumsk sit Spil;
thi, medens sorgløst her vi spøge
og glemme rent, at den er til,
at hævne sig den vil forsøge.
Den stjæler Rosen af en Kind,
den røver, flygtig som en Vind,
for os manges Ven, hvis Brodersind
i Ungdomstid vi elske lærte. :|

3. Selv dette Sted, hvor vi har let
af Tidens Veksel og Forandring,
og som vor bedste Fryd har set,
er kun et Herberg paa vor Vandring.
Vi kom hertil, alt var saa smukt,
ustandet steg vor Tankes Flugt,
for bag Løvet vinkte Træets Frugt,
men for at naa den vi bortdrage! :|

4. Vor Glædeskalk er snart udtømt,
og mangt et Minde vil udslettes,
men hvad vi her har tænkt og drømt,
det, føle vi, kan ej forgettes;
thi Skæbnen skiller Ven fra Ven,
men Sjælen søge vil igen
for landflygtig til det Sted, hvor den
sin Ungdoms Fryd har ladet tilbage. :|

H. P. Holst.